

PARAULA I VIDA

50 anys de l'ordenació episcopal de Mons. Joan Martí (i III)

Amb el tercer escrit, acabo avui la presentació del **pontificat de Mons. Joan Martí** que s'iniciava ara fa 50 anys com a Bisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra.

4. Va ser un home d'Estat. El Bisbe d'Urgell exerceix aquesta prerrogativa de ser **Copríncep d'Andorra** amb el President de la República Francesa. Fou una de les dimensions més destacades del pontificat de Mons. Joan Martí perquè és molt única, ja que no hi ha cap més Bisbe —tret del Papa— que tingui l'obligació d'acompanyar un País, servint-lo com a Cap d'Estat. Quan prengué possessió com a Copríncep (17.3.1971) havia d'exercir tots els poders conjuntament amb el Copríncep francès. No era pas fàcil. Va servir el Principat amb intel·ligència, prudència i molta generositat, com un Copríncep totalment disponible i servicial, i es pot destacar que anà al davant del procés constitucional amb el Copríncep francès, **François Mitterrand**, com també amb el Consell General de les Valls i amb les persones que van intuir aquell gran moment històric, únic, per al Principat d'Andorra. Ell, doncs, va poder culminar la Constitució democràtica Andorrana, i n'estava ben orgullós, de l'aprovació i l'acceptació del poble andorrà en el referèndum del 14.3.1993. El seu càrrec de Copríncep va afavorir les relacions amb els Presidents i Coprínceps Francesos, amb el Rei d'Espanya, amb els Presidents de la Generalitat, així com els Presidents del Govern d'Espanya. Amb el procés constitucional i la Constitució de 1993, Mons. Martí passà a ser un Copríncep constitucional, amb poders i responsabilitats molt definides i més restringides. Representa l'Estat Andorrà, arbitra i modera el funcionament dels poders públics i de les institucions, i ha de mantenir els equilibris i la neutralitat envers el joc polític, promo-

vent el bé del país i la seva digna presència entre les nacions. Va deixar 12 pàgines escrites sobre com va aprendre a fer política: des dels clàssics fins als darrers tractats, fent palès com es preparava i exercia les seves responsabilitats a consciència.

5. Va ser un home bo, senzill, afectuós, amb ànima alegre i amic dels amics. Fidel a la pregària, a la missa i a la lectura espiritual. Sempre cordial amb tothom. Preparava amb exigència i rigor totes les seves intervencions, des de les més importants a les més simples i senzilles. Estimava els sacerdots, els laics, els religiosos i la gent dels pobles. Coneixia en concret la geografia de la Diòcesi. Posava molta il·lusió, com un infant, en les coses que havia de fer, projectes, viatges, visites, conferències. I va mirar de ser sempre just en totes les seves actuacions.

El Senyor va voler que morís l'11 d'octubre de 2009, al moment en què junts, a l'hospital, en silenci, ell ja parteixant, seguíem, a través de la televisió, la cerimònia de canonització de Sant Francesc Coll i altres quatre sants. Un moment intens de comunió episcopal, ja que un Bisbe és sempre un membre del Col·legi episcopal que el Papa presideix. I amb el Papa, nosaltres dos units, sols a l'habitació, seguíem les lletanies dels sants. I el Senyor va escoltar la nostra pregària, i els sants van venir a buscar-lo. L'Església quan acomiada un fill difunt prega dient: *«Ajudeu-lo sants de Déu, sortiu a rebre'l àngels del Senyor, acolliu la seva ànima i presenteu-la a l'Altíssim!»*. I així s'esdevingué, en aquell 11 d'octubre, dia de l'entrada en la Vida eterna de l'Arquebisbe Joan.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Celebració d'Acció de Gràcies en el 25è aniversari del CPT

La Catedral de Tarragona va acollir el dijous dia 21 de gener, en la solemnitat dels sants màrtirs Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques, la celebració d'Acció de Gràcies en el vint-i-cinquè aniversari del Concili Provincial Tarraconense de 1995, coincidint amb el dia de la seva inauguració. L'Eucaristia fou presidida per l'Arquebisbe de Tarragona i President de la Conferència Episcopal Tarraconense, Mons. Joan Planellas, i concelebrada pel Cardenal Joan Josep Omella, Arquebisbe metropolità de Barcelona; l'Arquebisbe-bisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives i els bisbes de les diòcesis de Girona, Lleida, Vic, Terrassa i Tortosa.

La celebració també comptà amb una representació de les diverses esglésies diocesanes.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

De la fe heretada a la fe acceptada

Als cristians ens ha arribat la gran onada de l'abandó de la fe. Més enllà de les campanyes que promouen l'apostasia col·lectiva, ens enfrontem a l'autenticació de la nostra fe.

Primer cal anar comprovant que tot aquell que ha rebut el baptisme ha pres consciència de tenir fe. Després que aquesta fe sigui la cristiana. I, a més, cal concretar que es vulgui professar en el si de l'Església catòlica. Són tres decisions que, majoritàriament, les van prendre per nosaltres quan érem petits.

La fe heretada no és acceptada per la majoria de cristians actuals. Són moltes les mares i pares

que s'han cregut la moda que el nen o la nena ja triarà si es vol batejar o no quan sigui gran. D'entrada aquesta postura neoliberal trenca el fonament de la transmissió de la fe. Ja no és un fet habitual que la fe es consideri una necessitat vital, com ho és portar el nen a l'escola o que rebí la visita continuada del pediatre. Per això la imposició de la fe no és acceptable.

Però ni ara ni ho hauria d'haver estat mai. Perquè ara arrosseguem les conseqüències nefastes d'aquella vivència de la fe obligada. Ens havíem oblidat que la fe, perquè sigui autèntica i perquè sigui el gran regal rebut, ha de ser proposada i acceptada. Amb aquestes dues qualitats es valora la fe

madura. La comunicació d'allò en què creiem ha de néixer de la convicció plena que allò que et proposo és el millor per a mi i desitjo i espero que també ho sigui per a tu.

Necessitem adjuntar a la proposta de la fe les raons clares per les quals aquest regal de la fe és el millor que t'hagin pogut fer. Possiblement no seríem on som si ens haguéssim proposat compartir la fe d'aquesta manera. Però encara hi som a temps: posem-nos al dia, en la transmissió assertiva de la fe.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

PALABRA Y VIDA

50 años de la ordenación episcopal de Mons. Joan Martí (y III)

Con el tercer escrito, se termina hoy la presentación del pontificado de **Mons. Joan Martí** que se iniciaba hace 50 años como Obispo de Urgell y Copríncipe de Andorra.

4. Fue un hombre de Estado. El Obispo de Urgell ejerce esta prerrogativa de ser **Copríncipe de Andorra** con el Presidente de la República Francesa. Fue una de las dimensiones más destacadas del pontificado de Mons. Joan Martí porque es muy única, ya que no existe otro Obispo —salvo el Papa— que tenga la obligación de acompañar un País, sirviéndolo como Jefe de Estado. Cuando tomó posesión como Copríncipe (17.3.1971) debía ejercer todos los poderes conjuntamente con el Copríncipe francés. No era fácil. Sirvió el Principado con inteligencia, prudencia y mucha generosidad, como un Copríncipe totalmente disponible y servicial, y se puede destacar que estuvo al frente del proceso constitucional con el Copríncipe francés, **François Mitterrand**, así como con el Consell General de les Valls y con las personas que intuyeron ese gran momento histórico, único, para el Principado de Andorra. Él, pues, pudo culminar la Constitución democrática Andorrana, y estaba orgulloso de la aprobación y la aceptación del pueblo andorrano en el referéndum del 14.3.1993. Su cargo de Copríncipe favoreció las relaciones con los Presidentes y Copríncipes Franceses, con el Rey de España, con los Presidentes de la Generalitat, así como los Presidentes del Gobierno de España. Con el proceso constitucional y la Constitución de 1993, Mons. Martí pasó a ser un Copríncipe constitucional, con poderes y responsabilidades muy definidas y más restringidas. Representa el Estado andorrano, arbitra y modera el funcionamiento de los poderes públicos y de las instituciones, y debe mantener los equilibrios y la neutralidad para con el juego político, promoviendo el bien del país y su digna presencia entre las naciones. Dejó 12 páginas escritas sobre cómo aprendió a hacer política: desde los clásicos hasta los últimos tratados, haciendo patente cómo se preparaba y ejercía sus responsabilidades a conciencia.

5. Fue un hombre bueno, sencillo, cariñoso, con alma alegre y amigo de los amigos. Fiel a la oración, a la misa y a la lectura espiritual. Siempre cordial con todo el mundo. Preparaba con exigencia y rigor todas sus intervenciones, desde las más importantes a las más simples y sencillas. Amaba a los sacerdotes, los laicos, los religiosos y la gente de los pueblos. Conocía al detalle la geografía de la Diócesis. Ponía mucha ilusión, como un niño, en las cosas que tenía que hacer, proyectos, viajes, visitas, conferencias. Y trató de ser siempre justo en todas sus actuaciones.

El Señor quiso que muriera el 11 de octubre de 2009, en el momento en que juntos, en el hospital, en silencio, él ya agonizante, seguíamos, a través de la televisión, la ceremonia de canonización de San Francisco Coll y otros cuatro santos. Un momento intenso de comunión episcopal, ya que un Obispo es siempre un miembro del Colegio episcopal presidido por el Papa. Y con el Papa, nosotros dos unidos, solos en la habitación, seguíamos las letanías de los santos. Y el Señor escuchó nuestra oración, y los santos vinieron a buscarlo. La Iglesia cuando despide a un hijo difunto ruega diciendo: «*Venid en su ayuda santos de Dios; salid a su encuentro, ángeles del Señor. Recibid su alma y presentadla ante el Altísimo*». Y así ocurrió, en aquel 11 de octubre, día de la entrada en la Vida eterna del Arzobispo Joan.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

En suport dels cristians de Terra Santa

La Coordinadora dels Bisbes en suport dels cristians de Terra Santa, representants de les Conferències episcopals, han tingut la seva trobada, enguany telemàtica, dels dies 16 al 20 de

gener de 2021. Entre ells hi participa des de fa divuit anys Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell i representant de la Conferència Episcopal Espanyola.

El text del Comunicat final del 21 de gener és el següent:

Els Bisbes de les Conferències Episcopals en suport de Terra Santa (Coordinació) per primera vegada no hem pogut tenir el nostre encontre físicament a Terra Santa. No obstant, mantenim el compromís decidit de donar suport a les nostres germanes i germans de la terra de Crist. Durant aquesta setmana passada, hem tingut el privilegi i ens ha emocionat escoltar els cristians de Cisjordània, Gaza i Israel sobre la seva missió, resiliència i testimoni en aquestes circumstàncies sense precedents.

Mitjançant el nostre diàleg, ha quedat dolorosament clar que avui hi ha menys motius d'esperança que en qualsevol moment de la història recent.

Els desafiaments per a la salut de la Covid-19, que afecten tot el món, s'hi veuen agreujats pel conflicte, l'ocupació i el bloqueig.

L'absència de pelegrins ha agreujat les dificultats econòmiques generalitzades, ha incrementat l'atur i ha arrossegat moltes més famílies a la pobresa.

La manca de progrés polític, juntament amb la implacable expansió dels assentaments il·legals i l'impacte de les lleis de l'Estat-Nació d'Israel, continuen erosionant qualsevol esperança d'una solució pacífica amb dos estats.

Ara és un moment crític perquè tots enfortim la nostra solidaritat amb la gent de Terra Santa «no com un sentiment vague, sinó com una ferma i perseverant determinació de comprometre's amb el bé comú».

Destaquem la importància que els dirigents israelians i palestins es comprometin novament amb les negociacions directes. Fem una crida urgent als nostres governs perquè renovin la seva participació activa en la recerca d'una pau justa, donant suport a les negociacions directes entre totes les parts, defensant el dret internacional i reafirmant la pluralitat de Jerusalem, donada la seva importància única per a jueus, cristians i musulmans.

A més, la comunitat internacional ha d'urgir Israel envers la seva responsabilitat moral, legal i huma-

nitària, per fer que les vacunes contra la Covid-19 siguin accessibles per als palestins de Cisjordània i Gaza, atenant el missatge del papa Francesc que «davant d'un desafiament que no coneix fronteres, no podem aixecar murs».

Tot i que molts dels nostres països continuen afrontant greus dificultats enmig de la pandèmia, com a cristians tenim la greu responsabilitat de donar suport als nostres germans cristians de Terra Santa. Les escoles catòliques, clíniques, hospitals i altres projectes socials, inclòs el treball de Caritas, tot i que es troben sota una forta pressió, són models de caritat, justícia i pau. Aquestes institucions són vitals per a unir les persones de diferents procedències per servir el bé comú de tots.

La comunitat cristiana, encara que petita, és una important garant de la cohesió social i és portadora d'esperança per a un futur millor. Esperem amb impaciència el moment en què els cristians d'arreu del món puguin tornar a realitzar pelegrinatges a Terra Santa per testimoniar i donar-hi suport de primera mà. Fins aquest moment, animem les nostres comunitats a proporcionar tota l'ajuda que sigui possible i a tenir present tota la gent de la regió en les nostres oracions.

21 de gener de 2021

Bisbes participants que ho signen:

Mons. Declan Lang, Anglaterra i Gal·les (Responsable de Holy Land Coordination)
Mons. Udo Bentz, Alemanya
Mons. Stephen Brislin, Sudàfrica
Bishop Christopher Chessun, Església d'Anglaterra
Mons. Michel Dubost, França
Mons. Felix Gmur, Suïssa
Mons. Nicholas Hudson, Anglaterra i Gal·les
Mons. Patrick Kelly, Anglaterra i Gal·les
Mons. William Kenney, Anglaterra i Gal·les
Mons. Alan McGuckian, Irlanda
Mons. David Malloy, Estats Units d'Amèrica
Mons. William Nolan, Escòcia
Mons. Raymond Poisson, Canadà
Mons. Noel Treanor, Irlanda
Mons. Joan-Enric Vives Sicília, Espanya i Andorra

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

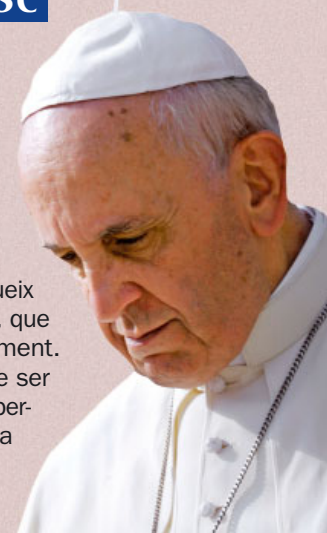

@Pontifex: «La guerra és la negació de tots els drets i una dramàtica agressió a l'ambient. Si es vol un veritable desenvolupament humà integral per a tots, s'ha de continuar incansablement amb la tasca d'evitar la guerra» (6 de novembre).

@Pontifex: «Tots podem donar sense esperar alguna cosa, fer el bé sense exigir-li tant a aquesta persona que un ajuda. És el que Jesús deia als seus deixebles: “de franc ho heu rebut doneu-ho també de franc” (Mt 10,8)» (7 de novembre).

@Pontifex: «Una fe que “obra per mitjà de la caritat” (Gal 5,6) és el llum lluminós amb el qual podem travessar la nit més enllà de la mort i arribar a la gran festa de la vida» (8 de novembre).

@Pontifex: «La societat s'enriqueix amb el diàleg entre ciència i fe, que obre nous horitzons al pensament. Els progressos científics han de ser il·luminats amb la llum de la fe, perquè respectin la centralitat de la persona humana» (10 de novembre).

Visita del Conseller de Treball a Càritas Urgell

El dia 22 de gener, Càritas d'Urgell va presentar al Conseller de Treball, Afers Socials i Famílies de la Generalitat de Catalunya, Hble. Sr. Chakir el Homrani Lesfar, de visita a La Seu, el nou Grup Grapats, format per dues empreses, creades i participades al 100% per Càritas d'Urgell: Nougrapats E.I. (empresa d'inserció) destinada a promoure la creació de llocs de treball d'inserció per a col·lectius amb risc d'exclusió, i el Centre Especial de Treball (CET), destinat a promoure la creació de llocs de treball protegits per a joves amb discapacitat o problemàtiques mentals. Justament el CET fou aprovat pel seu Departament el mes de març passat. Del funcionament del CET i de les dificultats que suposa la situació actual en van parlar en una trobada en què també hi van assistir els representants de l'Ajuntament de La Seu d'Urgell i la Delegada del Govern al Pirineu.

La missió i objectiu del grup és millorar l'ocupabilitat de les persones que es troben en situació de vulnerabilitat social i laboral, mitjançant una expe-

riència real de treball, sense oblidar i, per tant potenciant la garantia de la sostenibilitat econòmica del projecte.

Càritas fa aquesta aposta per tres raons: millorar la qualitat del programa d'inserció laboral. En disposar de dos projectes d'inserció (E.I. i CET) ben diferenciats per col·lectius, es faciliten més i més adequats mitjans d'inserció laboral per als participants, cosa que dona lloc a una millor evolució i encaix de les persones; per seguir apostant per un canvi social, fomentant projectes d'economia social on el benefici final és doble: d'una banda hi ha el valor humà de cada persona, i de l'altre, es promou un consum responsable, en línia amb el que la societat exigeix avui. És el que Càritas en diu «Un negoci amb cor»; per a impulsar de manera decidida la sostenibilitat ambiental. Per aquesta raó, Càritas treballa per fomentar projectes d'economia circular que estiguin basats en la reutilització del residu tèxtil i del mobiliari usat; i, al mateix temps, mantenint la creació de serveis de caire ecosostenible.

Els bisbes han fet públic un document per recordar el CPT

Els bisbes han fet públic un document per recordar el Concili Provincial Tarraconense (CPT) celebrat el 1995 i per encoratjar les comunitats cristianes actuals: *Esperit,*

cap on guies les nostres esglésies? Als 25 anys del Concili Provincial Tarraconense de 1995. El nou document conjunt dels bisbes catalans reafirma la validesa de les resolucions del Concili Tarraconense i, alhora, constata els grans canvis —eclesials, socials, humans i culturals— que s'han produït arreu del món i també al país.

El text té molt present les conseqüències de la pandèmia del coronavirus, que ha accelerat els canvis i obliga a repensar les accions i actituds. Els bisbes afirmen que «la necessària reconstrucció i els nous projectes que s'aniran elaborant ens han de trobar preparats per fer una contribució explícita com a deixebles de l'Evangeli de Jesús en qualsevol dels

nivells d'actuació i dels camps d'acció que estiguin al nostre abast. Els cristians no podem inhibir-nos com si no tinguéssim res a dir».

El Concili Provincial Tarraconense es

va celebrar el 1995 amb una àmplia representació de laics, religiosos i clergat dels bisbats amb seu a Catalunya. Les resolucions aprovades són el punt culminant de la recepció del Vaticà II a Catalunya. Ara, el nou document enllaça amb el programa del papa Francesc recollit, entre altres, en els documents *Evangelii gaudium*, *Laudato si'* i la recent encíclica sobre la fraternitat humana *Fratelli tutti*.

Esperit, cap on guies les nostres esglésies?, recull les aportacions dels quatre temes en els que es van agrupar les resolucions del Concili Tarraconense i aprofundeix especialment en la centralitat de la Paraula de Déu en la vida de l'Església i en la sol·licitud pels pobres i marginats.

Reunió ordinària dels ecònoms del Seminari Major Interdiocesà

El dia 12 de gener va tenir lloc de forma telemàtica, la reunió ordinària dels ecònoms de les 7 diòcesis que conformen el Seminari Major Interdiocesà.

Va presidir la reunió Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell i Bisbe delegat per al Seminari,

i ja hi va participar el nou Rector, Mn. Armand Puig, amb els formadors i la resta d'ecònoms i un alumne en representació dels seminaristes.

Es va aprovar el balanç del curs 2019-2020, amb algunes remarques, i el pressupost per al curs actual 2020-2021, amb les cauteles necessàries

en el pressupost, donada la situació tan atípicament per al Seminari dels confinaments i desconfinaments dels seminaristes a què obliga l'actual pandèmia.

Es van aprovar algunes millores entre elles la de la instal·lació wifi a l'edifici.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Gn 1,1-19 / Sl 103 / Mc 6,53-56]. Sant Jeroni Emiliani (Venècia, 1486 - Somasca, 1537), prev., fund. somascos; santa Elisenda, vg.; santa Josefina Bakhita, vg.

9. ■ Dimarts [Gn 1,20-2,4a / Sl 8 / Mc 7,1-13]. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.; sant Miquel Febres, rel. La Salle; santa Apol·lònia, vg. d'Alexandria i mr. (249), patrona dels odontòlegs i els ortodontistes.

10. □ Dimecres [Gn 2,4b-9.15-17 / Sl 102 / Mc 7,14-23]. Santa Escolàstica (s. V-VI), vg., germana de sant Benet; santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe.

11. ■ Dijous [Gn 2,18-25 / Sl 127 / Mc 7,24-30]. Mare de Déu de Lourdes, apareguda a la cova de Massabielle (1858); sant Desideri, bisbe; santa Eloïsa, vg.; sant Benet d'Arnià, abat benedictí.

12. ■ Divendres [Gn 3,1-8 / Sl 31 / Mc 7,31-37]. *Sant Feliu de Llobregat*: ■ santa Eulàlia (patrona de la ciutat de Barcelona), vg. i mr. Sant Gaudenç o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prev. dominicà; beata Humbelina, viuda; beat Josep Olalla Valdès, rel.

13. ■ Dissabte [Gn 3,9-24 / Sl 89 / Mc 8,1-10]. Sant Benigne, prev. i mr. (s. III); sant Gregori II, papa (romà, 715-731);

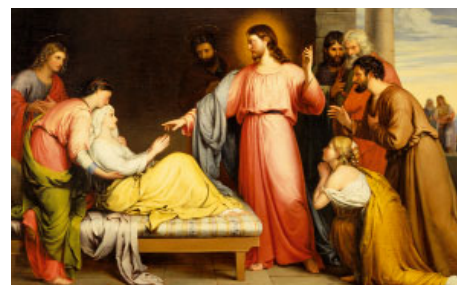
santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina de Spoleto, vg. agustina.

14. ■ Diumenge vinent, VI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Lv 13,1-2. 44-46 / Sl 31 / 1Co 10,31-11,1 / Mc 1, 40-45]. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (s. IX), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prev. romà i mr. (s. III); sant Antoni (Antoniet), mr.

Diumenge V de durant l'any (B)

COMENTARI

«Va curar malalts de diverses malalties»

La curació de la sogra de Pere (1839), de John Bridges. Museu d'Art de Birmingham (Anglaterra)

El dolor, el sofriment és una constant en la vida de moltes persones; abans i ara. Per això és important veure, a l'evangeli, què fa Jesús. Primer que tot cura la sogra de Simó: *Era al llit amb febre... i ell li va donar la mà i... la febre li desaparegué.* Però no es limita només a la sogra de Simó. *Al vespre li portaren tots els malalts i els endimoniats... ell va curar molts malalts de diverses malalties; va treure molts dimonis.*

La missió de Jesús és alliberar de tot tipus de mal, tant el físic com l'espiritual. Mai Déu no vol que els homes pateixin tot i que aquesta, dissortadament, és la nostra condició humana. Ho veiem també a la primera lectura on Job es queixa amargament: *A mi m'ha tocat per herència passar mesos en va, la paga que em donen són les nits en blanc.* Tots sabem o imaginem el que és passar les nits sense poder dormir; se'ns fan eternes! Per altra banda gairebé sempre són fruit de greus preocupacions o malalties.

I les paraules finals de Job són molt contundents: *Els meus ulls no tornaran a veure la felicitat!*; expressen el dolor profund de Job.

I Jesús treu tota la seva força de la pregària. *De bon matí quan encara era fosc, es llevà, se n'anà en un lloc solitari i s'hi quedà pregant.* I d'aquí naixerà també la seva missió: *Anem a d'altres llocs, i també hi predicaré, que aquesta és la meva missió.*

Pau a la segona lectura mostra també la seva preocupació per anunciar l'evangeli: *Jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangeli: hi estic obligat.* I per això també mostra el seu interès per tots: *Jo soc lliure, no era esclau de ningú però m'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui. Per guanyar els febles m'he fet feble com ells.*

I aquesta és la missió de l'Església i per tant de tots nosaltres: alliberar els nostres germans de tots els mals, de totes les seves mancances; però per a això necessitem trobar-nos contínuament amb el Senyor en l'oració. I no podem mirar les febleses dels altres des de lluny, sinó *fent-nos febles amb els febles, tot amb tots*, essent esclaus de tots.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Job (Jb 7,1-4.6-7)

Job digué als seus amics: «L'home, a la terra, no està sotmès a servitud? No passa la vida com un jornalero? Com un esclau es deleix per asseure's a l'ombra, espera l'hora de cobrar com el treballador. Però a mi m'ha tocat per herència passar mesos en va, la paga que em donen són les nits en blanc. Així que em fico al llit ja penso: Quan serà de dia perquè em pugui llevar? I estic neguitós del vespre a la matinalda. Els meus dies han corregut més que una llançadora, ja s'acaben, ja no hi queda fil. Recordeu que la meua vida no és sinó un respir: els meus ulls no tornaran a veure la felicitat.»

▶ Salm responsorial (146)

R. *Lloeu el Senyor, que conforta els cors desfets.*
Lloeu el Senyor, dona bo de cantar! / Lloeu el nostre Déu, que és agradós de lloar-lo! / El Senyor reconstrueix Jerusalem / i aplega els dispersats d'Israel. R.

Conforta els cors desfets i embena les ferides. / Té comptat el nombre dels estels, / els crida cadascun pel seu nom. R.

És gran el Senyor, i és molt poderós, / és infinita la seva saviesa. / El Senyor sosté els desvalguts / i abat els injustos fins a terra. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 9,16-19.22-23)

Germans, jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangeli: hi estic obligat, i pobre de mi que no ho fes! Si jo m'ho hagués buscat podria esperar-ne una recompensa, però no havent-ho buscat, per a mi és un encàrrec que he rebut de Déu. Per quin motiu puc esperar una recompensa? Doncs que jo, quan treballa per difondre l'evangeli, no el converteixi en cosa costosa, sinó que renunciï al dret que em dona el meu servei. Jo soc lliure: no era esclau de ningú, però m'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui. Per guanyar els febles, m'he fet feble com ells. M'he fet tot amb tots per guanyar-ne alguns, sigui com sigui. Tractant-se de l'evangeli, estic disposat a fer tot el que calgui per poder-hi tenir part.

▶ Lectura de l'Evangelio segons sant Marc (Mc 1,29-39)

En aquell temps, Jesús, sortint de la sinagoga, se n'anà amb Jaume i Joan a casa de Simó i Andreu. La sogra de Simó era al llit amb febre, i llavors mateix ho digueren a Jesús. Ell li va donar la mà i la va fer llevar, la febre li desaparegué i ella mateixa els serví a taula. Al vespre, quan el sol s'havia post, li portaren tots els malalts i els endimoniats. Tota la ciutat s'havia aplegat davant la porta i ell va curar molts malalts de diverses malalties; va treure molts dimonis, i no els deixava parlar, perquè sabien qui era.

De bon matí, quan encara era fosc, es llevà, se n'anà a un lloc solitari i s'hi quedà pregant. Simó, amb els seus companys, sortí a buscar-lo. Quan el trobaren li digueren: «Tothom us està buscant.» Ell els digué: «Anem a d'altres llocs, als pobles veïns, i també hi predicaré, que aquesta és la meua missió.» I anà per tot Galilea, predicant a les sinagogues de cada lloc i traient els dimonis.

▶ Lectura del libro de Job (Job 7,1-4.6-7)

Job habló diciendo: «¿No es acaso milicia la vida del hombre sobre la tierra, y sus días como los de un jornalero?; como el esclavo, suspira por la sombra; como el jornalero, aguarda su salario. Mi herencia han sido meses baldíos, me han asignado noches de fatiga. Al acostarme pienso: ¿Cuándo me levantaré? Se me hace eterna la noche y me harto de dar vueltas hasta el alba. Corren mis días más que la lanzadera, se van consumiendo faltos de esperanza. Recuerda que mi vida es un soplo, que mis ojos no verán más la dicha.»

▶ Salmo responsorial (146)

R. *Alabad al Señor, que sana los corazones destrozados.*

Alabad al Señor, que la música es buena; / nuestro Dios merece una alabanza armoniosa. / El Señor reconstruye Jerusalén. / Reúne a los deportados de Israel. R.

Él sana los corazones destrozados, / venda sus heridas. / Cuenta el número de las estrellas, / a cada una la llama por su nombre. R.

Nuestro Señor es grande y poderoso, / su sabiduría no tiene medida. / El Señor sostiene a los humildes. / Humilla hasta el polvo a los malvados. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 9,16-19.22-23)

Hermanos: El hecho de predicar no es para mí motivo de orgullo. No tengo más remedio y, ¡ay de mí si no anuncio el Evangelio! Si yo lo hiciera por mi propio gusto, eso mismo sería mi paga. Pero, si lo hago a pesar mío, es que me han encargado este oficio. Entonces, ¿cuál es la paga? Precisamente dar a conocer el Evangelio, anunciándolo de balde, sin usar el derecho que me da la predicación del Evangelio. Porque, siendo libre como soy, me he hecho esclavo de todos para ganar a los más posibles. Me he hecho débil con los débiles, para ganar a los débiles, me he hecho todo para todos, para ganar, sea como sea, a algunos. Y todo lo hago por causa del Evangelio, para participar yo también de sus bienes.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,29-39)

En aquel tiempo, al salir Jesús de la sinagoga, fue con Santiago y Juan a la casa de Simón y Andrés. La suegra de Simón estaba en cama con fiebre, e inmediatamente le hablaron de ella. Él se acercó, la cogió de la mano y la levantó. Se le pasó la fiebre y se puso a servirles. Al anochecer, cuando se puso el sol, le llevaron todos los enfermos y endemoniados. La población entera se agolpaba a la puerta. Curó a muchos enfermos de diversos males y expulsó muchos demonios; y como los demonios lo conocían, no les permitía hablar. Se levantó de madrugada, cuando todavía estaba muy oscuro, se marchó a un lugar solitario y allí se puso a orar. Simón y sus compañeros fueron en su busca y, al encontrarlo, le dijeron: «Todo el mundo te busca». Él les responde: «Vámonos a otra parte, a las aldeas cercanas, para predicar también allí; que para eso he salido». Así recorrió toda Galilea, predicando en sus sinagogas y expulsando los demonios.